

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «НАЦІОНАЛЬНА ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА»

Андрій Детюк,

*здобувач кафедри адміністративного та фінансового права
Національного університету біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

У статті досліджується важливе для теорії національної безпеки питання визначення поняття «економічна безпека», сформульоване в результаті ґрунтовного аналізу наукових підходів з визначення змісту таких категорій, як «загроза економічній безпеці», «інтереси економічної безпеки», «слабкість економічної безпеки» тощо. Запропоновані авторські визначення поняття «загрози економічній безпеці» та їх класифікація.

Ключові слова: загрози економічної безпеки, інтереси економічної безпеки, економічна безпека, національна безпека.

Проблематика економічної безпеки протягом останнього десятиліття стала об'єктом посиленої уваги не лише представників вітчизняної науки, а й владних структур, політичних партій, науковців, широкої громадськості. Не можна стверджувати, що ця тематика не досліджувалась у радянський період, але інтерес зріс з моменту економічних перетворень і системної кризи української економіки.

Суттєвих результатів у вирішенні проблеми із забезпечення економічної безпеки досягли такі дослідники та практичні працівники, як Л. Абалкін, А. Архипов, К. Астапов, Є. Ведута, С. Глазьев, А. Городецький, О. Іларіонов, С. Ликшин, Б. Мільнер, Б. Михайлов, Є. Олейніков, К. Самсонов, С. Свиначенко, В. Сенчагов, В. Тамбовцев, а також українські вчені І. Бінько, В. Геєць, Б. Кравченко, В. Мунтіян, Г. Пастернак-Таранущенко, В. Шлемко та ін. Окремі теоретичні та практичні аспекти проблеми забезпечення економічної безпеки досліджувалися Л. Безчасним, О. Беловим, В. Бойком, М. Бурмистровим, О. Власюком, С. Воронцовим, В. Горбуліним, Б. Губським, П. Іващенко, Я. Жалілом, С. Коваленком, Т. Ковальчуком, Т. Костюком, Є. Марчуком, Л. Мініним, С. Мочерним, О. Острім, М. Павловським, О. Подолякою, І. Шумилом та ін.

На сучасному етапі поняття «економічна безпека» увійшло в нормативні документи; економічна проблематика зайняла провідне місце в Основах національної безпеки України, схвалених Законом України від 19.06.2003 р. № 964-IV [1]; розроблено План заходів щодо реалізації Стратегії національної безпеки України (розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.09.2008 р. № 1214-р.).

На жаль, теоретичне та методологічне розроблення проблематики економічної безпеки на сьогодні не можна назвати задовільною порівняно з її практичним застосуванням.

По-перше, всі вітчизняні дослідники оперують категоріями «загрози», «економічні інтереси» тощо, але єдиного розуміння їх немає. Хоча саме ці поняття або присутні у визначенні дефініції «економічна безпека», або наявність їх там розуміється.

По-друге, дискусії в пострадянській Україні з тематики економічної безпеки характеризувалися тим, що термін «економічна безпека» від самого початку розмножувався поділом. Про це свідчить існування різноманітних складових економічної безпеки в окремих авторів. Виникли сировинно-ресурсна, енергетична, фінансова, безпека фінансово-кредитної сфери, воєнно-економічна, технологічна, продовольча, аграрна, демографічна, екологічна, промислово-технологічна, соціальна, продовольча, приватизаційна, зовнішньоекономічна [1–5], тобто до економічної безпеки включені майже всі складові національної безпеки. Іноді ці складові претендують, якщо не на власний науковий статус, то хоча б на відповідне місце в суспільних дискусіях. Взагалі поняття «економічна безпека» почало застосовуватися практично до всіх галузей, що переживали кризу. Лідерами можна назвати продовольчу й енергетичну. Це пояснюється тим, що в усіх наведених структурах економічної безпеки автори використовують різнопланові критерії їх поділу на складові; всі ці наведені структури є дуже широким трактуванням складу економічної безпеки.

На нашу думку, до економічної безпеки слід відносити тільки ті її складові, які містять лише економічні відносини або базу-

ються на них, що й буде єдиним критерієм класифікації складових економічної безпеки. З такої точки зору нам імпонує думка М. Єрмошенка, який вважає, що до категорії «економічна безпека держави» доцільно відносити лише фінансову, внутрішньоекономічну та зовнішньоекономічну складові [6, с. 29]. Як бачимо фінансова безпека або безпека фінансово-кредитної сфери виступає окремою підсистемою економічної безпеки як системи загалом. Це пояснюється тим, що на фінансах базується економіка будь-якої країни; фінанси – «кров» економічної системи держави, без якої економіка будь-якої країни за сучасних умов не може функціонувати. Тим більше, що фінанси виступають як сукупність економічних відносин, які виникають у процесі обігу грошових коштів.

По-третє, вживання терміна «безпека» використовується в деяких випадках лише для надання досліджуваній проблемі відтінку пріоритетності. Насамперед це стосується статей, в яких обговорюються проблеми кризового стану окремих галузей і шляхів його подолання. Хоча ці проблеми дійсно важливі та невідкладні, їх можна вирішувати за допомогою вже існуючого інструментарію. Це стосується і деяких окремих рівнів економічної безпеки, зокрема рівня підприємства, фірми й індивідів, де для характеристики економічної безпеки підприємств використовуються показники фінансового стану та результати господарської діяльності, а для характеристики економічної безпеки особи – показники рівня життя.

Нарешті, що стосується безпосередньо поняття «економічна безпека», то при уважному вивченні української та російської літератури, спеціально присвяченої проблемам економічної безпеки, або тієї, що використовує цей термін, виникає таке враження, що кожний із дослідників наповнює зміст зазначеного терміна своїм, зрозумілим лише йому змістом.

Аналіз визначень, наведених українськими та російськими дослідниками, а також існуючих у нормативно-правових актах, дозволяє зробити висновок, що існує як мінімум п'ять підходів до розуміння поняття «економічна безпека», зокрема:

- визначення через «інтереси» (національні, державні, суспільні тощо);
- визначення через «стабільність», «стійкість», «надійність» (національної економіки, економічного розвитку, соціально-економічної системи тощо);
- визначення через «розвиток», «відтворення»;
- визначення через «незалежність» (зовнішньоекономічної діяльності, економіки);
- визначення як умови припинення нелегальних видів економічної діяльності.

Перший підхід користується найбільшою популярністю. Як приклад, можна навести таке визначення: «національна економічна безпека – це такий стан економіки й інститутів влади, за якого забезпечується гарантований захист національних інтересів, гармонійний, соціально спрямований розвиток країни в цілому, достатній економічний та оборонний потенціал навіть за найбільш несприятливих варіантів розвитку внутрішніх і зовнішніх процесів» [1, с. 29]. У наведеній дефініції відразу звертається увага на застереження «за найбільш». Виникає питання: що є критерієм, межею цього застереження? Чи не доцільніше було б вести мову про порогові значення? А якщо показники економічної безпеки не перевищуватимуть «найбільш несприятливих варіантів розвитку внутрішніх і зовнішніх процесів», то економіка й інститут влади не повинні «забезпечувати гарантований захист національних інтересів, гармонійний, соціально спрямований розвиток країни в цілому, достатній економічний та оборонний потенціал»? Певною мірою воєнно-економічна сфера є підсистемою економічної безпеки, але в даному випадку: що таке «оборонний потенціал», яким чином він пов'язаний з економічною безпекою?

Ще одне визначення економічної безпеки, наведене українським дослідником: «економічна безпека виступає як режим функціонування держави в особі законодавчої, виконавчої і судової влад, при якому забезпечуються невразливість і незалежність економічних інтересів держави по відношенню до можливих зовнішніх і внутрішніх загроз і впливів» [6, с. 6]. У даному випадку складається враження, що йдеться лише про гілки влади, які є центральним місцем системи економічної безпеки. А де ж «економічна система», яку роль вона повинна відігравати для економічної безпеки?

Прикладом іншого формулювання економічної безпеки через «інтереси» є: економічна безпека – це такий стан економічного механізму країни, який характеризується збалансованістю та стійкістю до негативного впливу внутрішніх і зовнішніх загроз, його здатністю забезпечувати на основі реалізації національних економічних інтересів сталій і ефективний розвиток вітчизняної економіки та соціальної сфери [7, с. 29]. Звичайно, позитивним моментом у даному визначенні є ознака «стійкості» економічного механізму «до негативного впливу внутрішніх і зовнішніх загроз»; разом із тим незрозуміло: збалансованість чого повинна забезпечуватися (інститутів, галузей тощо), що розуміється під сталістю й ефективністю розвитку?

Другий підхід акцентує увагу на підтриманні визначених характеристик функціону-

вання економічної системи й усіх її елементів; стримуванні або подоланні дії чинників, що дестабілізують функціонування економіки. Ілюстрацією такого підходу є формулювання: економічна безпека в найбільш загальному вигляді – це такий стан національної економіки, який дозволяє зберігати стійкість до внутрішніх і зовнішніх загроз і здатен задовольнити потреби особи, сім'ї, суспільства, держави [3, с. 8]; такий стан національної економіки й окремих її складових, який здатний забезпечити стійкий соціально-економічний розвиток, спроможність нейтралізувати внутрішні та зовнішні загрози і дозволяє задовольняти необхідні економічні потреби особи, суспільства, держави [8].

Третій підхід враховує здатність національної економіки до економічного саморозвитку, здатність економічної системи до стійкого розширеного відтворення, розвитку економічного, трудового й інтелектуального потенціалу країни; конкурентоспроможність національної економіки в міжнародних відносинах. Так, О. Архипов, А. Городецький, Б. Михайлов вважають, що економічна безпека – це спроможність економіки забезпечувати ефективне задоволення суспільних потреб на національному та міжнародному рівнях [9, с. 38]. Л. Абалкін розглядає економічну безпеку як сукупність умов і чинників, що забезпечують незалежність національної економіки, її стабільність і стійкість, спроможність до постійного оновлення, самовдосконалення [10, с. 5]. На думку Н. Нижника, Г. Ситника, В. Білоуса, економічна безпека – це такий стан правових норм і відповідних їм інститутів безпеки, які б гарантували позитивні темпи економічного розвитку, здатність зберігати чи відновлювати виробництво, забезпечувати стійке функціонування кредитно-фінансової системи [11, с. 55]. Г. Пастернак-Таранущенко вважає, що економічна безпека – це стан держави, за яким вона забезпечена можливістю створення, розвитку умов для плідного життя її населення, перспективного розвитку в майбутньому та в зростанні добробуту її мешканців [12, с. 7].

Що стосується *четвертого підходу* визначення через «незалежність», під яким розуміють спроможність самостійно розробляти та здійснювати власну економічну політику, а також визначати і реалізовувати національні економічні інтереси; можливість здійснення контролю з боку держави за національними ресурсами та державною власністю; спроможність залучення й утримання капіталу на власній території; здатність брати рівноправну участь у міжнародному поділі праці та світовій торгівлі, то воно практично не фігурує в чистому вигляді, а входить складовою части-

ною у визначення перших трьох підходів. Як приклад, можна запропонувати визначення Л. Абалкіна.

Ілюстративним прикладом *п'ятого підходу* є визначення економічної безпеки, що міститься у Концепції (основи державної політики) національної безпеки України, де економічна безпека розглядається як складова національної безпеки (безпека в економічній сфері), до якої віднесені такі напрями державної політики національної безпеки [13]:

- недопущення незаконного використання бюджетних коштів і державних ресурсів і перетікання їх у тіньову економіку;

- контроль за експортно-імпортною діяльністю, що спрямована на підтримку важливих для України пріоритетів і захист вітчизняного виробника;

- боротьба з протиправною економічною діяльністю, протидія неконтрольованому впливу національних матеріальних, фінансових, інтелектуальних, інформаційних та інших ресурсів.

Безумовно, таке поняття економічної безпеки дуже вузьке; склад економічної безпеки значно ширший за наведений у Концепції національної безпеки України. На цьому наголошує і М. Єрмошенко [6, с. 29].

У літературі для визначення економічної безпеки найчастіше вживаються окремі комбінації поєднання описаних підходів. Цим і зумовлюється відсутність консенсусного визначення економічної безпеки (оскільки інтереси, стабільність, стійкість, надійність, розвиток, відтворення, незалежність – це самостійні категорії, які не завжди пересікаються, то «нанизування» однієї категорії на іншу неможливе без додаткових пояснень їх змісту. Зокрема, це стосується поняття «економічна безпека», визначене через «інтереси», яке має свої сильні та слабкі сторони. Це поняття має сенс тоді, коли інтереси носять об'єктивний характер, тобто визначені економічні інтереси є дійсно відображенням інтересів суспільства та держави. Коли ж визначення економічної безпеки є суб'єктивним, тобто визначені економічні інтереси є інтересами політично ангажованих сил, кожна з яких представляє лише вигідні їй цілі в економічній сфері, то спостерігається викривлення економічної політики держави, підпорядкування її лише вузькому колу осіб.

Крім того, деякі автори економічну безпеку розглядають не як стан, режим, правову атмосферу тощо, а як комплекс створюваних державою умов, заходів, вимог [5; 10; 14]. На нашу думку, це неправильно, оскільки самі умови та вимоги як такі безпекою не є, вони лише можуть виступати як механізм забезпечення необхідного рівня економічної безпеки.

Таким чином, зважаючи на викладене, «найбезпечніша» дефініція економічної без-

пеки полягає у її виведенні через поняття «стабільність», «стійкість», «надійність», які певною мірою переплітаються з поняттями «розвиток», «відтворення». Але перш як вивести поняття «економічна безпека» необхідно розглянути поняття «загрози», що в усіх без винятку дослідників даної проблематики є центральним.

У літературі існують різні підходи щодо визначення загроз економічній безпеці [5, с. 26–28; 15, с. 166; 16, с. 23; 17, с. 144]. Зокрема, українські дослідники вважають, що загрози економічній безпеці України – це явні чи потенційні дії, що ускладнюють або унеможливають реалізацію національних економічних інтересів, створюють небезпеку для соціально-економічної та політичної систем, національних цінностей, життєзабезпечення нації й окремої особи [17, с. 144]; або це дія факторів, а також ситуації й умови, що складаються в результаті цих дій, які виходять із внутрішніх і зовнішніх джерел небезпеки, відносно життєво важливих інтересів особи, фірми, регіону, суспільства та держави [16, с. 21].

Із наведених дефініцій випливає, що визначення національних економічних інтересів має першочергове значення при створенні системи економічної безпеки. Слід зазначити, що національні економічні інтереси були та залишаються сьогодні основними рушійними силами як внутрішньої, так і зовнішньої політики; вони змінюються, перевтілюються в більш цивілізовані форми та методи їх захисту і втілення в життя. Тому дії влади, її стратегічні рішення, різного роду програми повинні оцінюватися не на основі емоцій і суб'єктивних уподобань, а суворо вивірятися з точки зору їх відповідності національним економічним інтересам.

За вмінням правильно усвідомити та чітко сформулювати загальні національні економічні інтереси можна відрізнити державну мудрість від політичного авантюризму, корисливого слугування груповим інтересам. Національні економічні інтереси невіддільні від історії країни, від культури, традицій, системи цінностей, духовного складу її населення, що сформувалися протягом століть. Це повною мірою стосується і національних економічних інтересів країни, які виникають не з моменту проголошення її незалежності, а тому їх дослідження передбачає поєднання історії та самотності культури, геополітичного положення і цивілізаційних особливостей.

Національні економічні інтереси завжди виступали в найбільш явній і очевидній формі. Тому завжди основною ідеєю внутрішньої та зовнішньої політики держави, з моменту її створення, було прагнення до забезпечення нормальних умов виробництва, а потім – до укріплення економічної могут-

ності, процвітання. Підтримка і захист вітчизняного підприємництва землеробства, промисловості, торгівлі, незалежно від форм і типів господарювання, а також класових чи інших групових інтересів завжди були основними національними економічними інтересами. Пізніше до них додалися розвиток вітчизняної науки й освіти як вирішальних факторів економічного успіху.

Послаблення країни і відсутність у її керівників чітко сформованих стратегічних орієнтирів зумовили зовнішній тиск на неї. Але в цьому немає нічого несподіваного. Тиск є логічним результатом суворого дотримання політичними лідерами інших країн своїх національних економічних інтересів, спрямованим на захист і підтримку власних вітчизняних підприємницьких і фінансових структур.

Крім того, слід пам'ятати і про загрозу національним економічним інтересам, яка виникає зсередини. Йдеться про пріоритетність у багатьох випадках вузько групових і егоїстичних інтересів: монополістичних груп і окремих регіонів, торгово-посередницьких, а деякою мірою мафіозних, структур, управлінського апарату тощо.

Позбутися від подібного роду загроз як внутрішнього, так і зовнішнього характеру можна лише спираючись на чітко визначені національні економічні інтереси. Однак в Україні досі відсутні чітко визначені національні економічні інтереси, не сформована їх цілісна система [5, с. 21].

У жодній роботі з проблематики, що розглядається, не порушується питання про розмежування таких понять, як «загрози економічній безпеці» і «слабкість економічної безпеки». Хоча насправді необхідно дискутувати і про загрози, і про фактори, що роблять саму систему вразливою для цих загроз. На нашу думку, слід розуміти, від чого потрібно «захиститися», а потім вже визначитися, які слабкості заважають зробити захист ефективним. Так, до загроз економічній безпеці України відноситься обмежений доступ до ринків сировини і технологій; загрозою є не відсутність відповідних виробництв у національній економіці (іншими словами, залежність від міжнародного ринку), а фактори, що здатні заважати отриманню відповідних продуктів і технологій. Це не означає, що на слабкості не треба звертати увагу (саме в силу того, що вони роблять систему відкритою для загроз), але ні в якому разі їх не можна ототожнювати із загрозами.

Під факторами, що сприяють порушенню економічної стабільності, необхідно розуміти внутрішні та зовнішні виклики. Таким чином, загрози необхідно ідентифікувати як внутрішні і зовнішні.

Загрози економічній безпеці дослідниками проблеми економічної безпеки розгляда-

ються або як загрози для стабільності в економічній системі, або як загрози національній безпеці в цілому, які носять економічний характер, або як поєднання цих двох. На нашу думку, розмежування цих груп є необхідним, оскільки йдеться про загрози, які пересікаються, але не збігаються, оскільки не всі загрози для економічної системи є загрозами національній безпеці. З іншого боку, не є загрозами для економічної системи деякі економічні загрози, що мають критичне значення з точки зору національної безпеки. Очевидно, що поєднання цих двох проблем, зокрема шляхом включення всіх загроз для економічної системи в поняття «загрози національній безпеці» не є раціональним. У свою чергу, визначення загроз економічній безпеці на перетині цих груп, зокрема, включення тільки тих загроз економічній системі, які одночасно є загрозами і національній безпеці, відповідало би простому переходу до розгляду економічних аспектів національної безпеки. На нашу думку, найбільш адекватним є розгляд усіх факторів, що створюють загрозу стабільності економічній системі.

Що може бути об'єктом загрози? Більшість дослідників вважають, що цим об'єктом повинна бути деяка система. В якості систем можуть виступати економіка країни, держава, суспільство, регіон, міжнародна економічна система, галузь, підприємство, особистість тощо. На нашу думку, такий розширений перелік не є правильним. Першим аргументом є те, що поняття безпеки запозичене з теорії міжнародних відносин, а тому відноситься до систем, в яких функціонують суб'єкти прийняття політичних рішень; це робить недоцільним міркування про «безпеку» галузей підприємств тощо. Другим аргументом виступають сумніви, щодо тверджень про безпеку субординаційних систем, прикладом яких виступає саме регіон країни (адміністративний або географічний). У нормально функціонуючій системі національної держави політичні рішення, що приймаються на регіональному рівні, можуть бути втілені в життя лише у випадках, коли вони не суперечать пріоритетам національного рівня (в іншому випадку йдеться про загрозу безпеці держави в цілому). Крім того, без виникнення будь-яких загроз для безпеки когось чи чогось адміністративні регіони можуть бути реорганізовані. Третій аргумент полягає у доцільності використання наукового інструментарію щодо економічної безпеки. Так, терміни, які раніше характеризували ефективність діяльності підприємства або збалансованість економіки регіону, при обговоренні проблем економічної безпеки плавно перемістились і використовуються в цій сфері. Таким чином, як об'єкт загрози необхідно

розглядати міжнародну або національну економічні системи.

Практично всі дослідники погоджуються з тим, що до основних загроз економічній безпеці необхідно віднести і економічні, і політичні. Що стосується інших факторів, які тим чи іншим чином загрожують функціонуванню економічної системи, у тому числі екологічні, гуманітарні, культурні, кримінальні), то, на нашу думку, їх не можна ігнорувати. Але вносячи їх до загроз економічній безпеці ми лише розширимо список загроз. Відповідно для класифікації загроз (щоб уникнути визначеної проблеми) критерієм оберемо їх джерело походження. В даному випадку загрози економічній безпеці поділяються на загрози економічного та політичного походження, оскільки джерелом більшості екологічних, кримінальних тощо загроз є недосконалість економічних і політичних інститутів або економіко-політичних процесів.

Отже, *загрозами економічній безпеці* є внутрішні та зовнішні фактори економічного чи політичного походження, здатні викликати дестабілізацію національної чи міжнародної економічної системи. З урахуванням цього, під *національною економічною безпекою* слід розуміти *стійкість національної економічної системи та її здатність до розвитку в умовах дії чинників, викликаних зовнішніми і внутрішніми факторами економічного чи політичного походження*.

Підводячи підсумок, констатуємо, що проблем у сфері, що розглядається, досить багато, щоб зробити висновок про задовільний стан концептуального розроблення даної проблематики. Це робить актуальним звернення до більш широкої теоретичної перспективи розгляду відповідних питань.

Література

1. *Основы экономической безопасности*: Государство, регион, предприятие, личность / Под ред. Б. А. Олейникова. – М., 1997. – 288 с.
2. *Проблеми економічної безпеки в Україні*. – К., 1997. – 54 с.
3. *Шлемко В. Т., Бінько І. Ф.* Економічна безпека України: сутність і напрямки забезпечення. – К., 1997. – 144 с.
4. *Городецкий А.* Вопросы безопасности экономики России // *Экономист*. – 1995. – № 10.
5. *Мунтіян В. І.* Економічна безпека України. – К., 1999.
6. *Єрмошенко М. М.* Фінансова безпека держави: національні інтереси, реальні загрози, стратегія забезпечення. – К., 2001. – 309 с.
7. *Балакіна А. П., Цытин И. С., Кваша Ю. Ф., Цытин С. И.* Экономическая безопасность (национальный и международный аспект). – М., 2001. – 110 с.
8. *Стратегія забезпечення економічної безпеки*. – К., 1999.

9. Архипов А., Городецкий А., Михайлов Б. Экономическая безопасность: оценки, проблемы, способы обеспечения // Вопросы экономики. – 1994. – № 12. – С. 36–44.
10. Абалкин Л. Экономическая безопасность России: угрозы и их отражение // Вопросы экономики. – 1994. – № 12. – С. 4–13.
11. Нижник Н. Р., Ситник Г. П., Білоус В. Т. Національна безпека України (методологічні аспекти, стан і тенденції розвитку) / За ред. П. В. Мельника, Н. Р. Нижник. – Ірпінь, 2000. – 304 с.
12. Пастернак-Таранущенко Г. А. Экономічна безпека держави. – К., 1994.
13. Концепція (основи державної політики) національної безпеки України // Голос України. – 1997. – 4 лютого.
14. Задорожний Г. В., Иващенко П. А., Тютюнникова С. В. Экономическая безопасность и теневая экономика. – Х., 1999. – 207 с.
15. Экономическая безопасность: производство–финансы–банки / Под ред. В. К. Сенчагова. – М., 1998. – 621 с.
16. Гончарова В. О. Вплив тіньової економіки на економічну безпеку держави. – Х., 2001. – 194 с.
17. Концепція економічної безпеки України. – К., 1998.

In work explored important in theories of national safety question determinations of the notion «economic safety». The Givenmed definition is worded by author on the grounds of profound analysis scientific approach determinations of the contents such category as «threats to economic safety», «interests to economic safety», «weaknesses to economic safety» and is others. Offered author's determination of the notion of the threats to economic safety, as well as their categorization.

В статье исследуется важный в теории национальной безопасности вопрос определения понятия «экономической безопасности». Данная дефиниция сформулирована автором на основании анализа научных подходов определения содержания таких категорий, как «угрозы экономической безопасности», «интересы экономической безопасности», «слабости экономической безопасности» и др. Предложено авторское определение понятия «угрозы экономической безопасности», а также их классификация.

